

Ridículs!

Si no fos perquè també els morts mereixen un respecte –i més encara el bo de don José, que això s’ha de dir sempre- diríem més de quatre veritats sobre un soterrar eclesiàstic que a punt ha estat de quedar com un show beateril. Clar està que don José mereixia un acte fúnebre digne de la seua condició eclesiàstica; clar està que, a més a més, tot un poble li rendira un adéu multitudinari.

Però no està clar, per ridícul i ofensiu, que un retor diga i es desdiga, faça i desfaça el que li vinga en gana per tal de fer el que li rota sense donar explicacions. Perquè l’acte litúrgic fou una “fiesta en el aire” organitzada pel mossèn Vicent and Co., el qual es negà al fet que la Coral cantara la missa, com era lògic, per a permetre un guirigall musical que va avergonyir molts assistents. Les mirades de curiositat es tornaren de sorpresa, no solament davant d’un escenari de cadires buides –que més que previsió mostraven manca de companyia al finat-, sinó escoltant les cacofonies sorgides de la urgència i el capritxet del retor, que es lliurà aleshores dels comentaris burlons de companys perquè no era el moment i perquè encara queden retors amb trellat. En altres moments ja sabem com queda de solitari el seu desitjat protagonisme, també pretés en aquest funeral amb una mentida no tan piadosa quan manifestà públicament que “ha muerto en mis brazos”..... Però si ridícul ha sigut el quefer del mossén, quasi l’han superat els fets oficials, protagonitzats, com no, per la “cúpula sacra” municipal, disposada sempre a complaure tot allò que olore a cera i encens, menyspreant la voluntat democràtica de la corporació, per tal de guanyar-se uns crèdits que, més que dignificar la funció política qualifiquen la rànica i beata actitud personal que desacredita la seua imatge pública.

Pretendre mostrar al moribund la “decissió unànime” de declarar-lo “fill adoptiu de la vila” forçats pel desenllaç imminent i per tal de quedar bé, quan la corporació en ple no sabia res, ens constata una vegada més –i ja són dos- quines vares de medir i executar gasta eixa “cúpula beata” que ens governa..... i que tan bona “entrada” té en el palau arquebisbal, perquè el “sursum corda” del soterrar fou quan el senyor alcalde deixà caure que ja ens tenia triat un vicari, jove i de presència; perquè, clar, despatxar, despatxar no podia, però influir, influir, això sí que estava dins de les seues possibilitats. Quina llàstima, no?